

La força incontenible de la sembra. Diumenge XV de durant l'any

Dv, 11/07/2014 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XV de durant l'any. Cicle A
Barcelona, 13 de juliol de 2014

Què és la paràbola del sembrador?

És una invitació a l'esperança.

La sembra de l'Evangeli, moltes vegades inútil per diverses contrarietats i oposicions, té una força incontenible.

A pesar de tots els obstacles i entrebancs. La sembra acaba amb collita fecunda que fa oblidar tots els fracassos ocasionals.

Els creients no hem de perdre l'alegria a causa de l'aparent impotència del Regne de Déu.

Sempre sembla que la causa de Déu està en decadència i que l'Evangeli és una realitat insignificant i sense futur.

Però no és així.

L'Evangeli no és una moral

- ni una política
- ni tan sols una religió amb més o menys futur.

L'Evangeli és la força salvadora de Déu, sembrada per Jesús en el cor del món i de la vida dels homes.

Empesos pel sensacionalisme dels actuals mitjans de comunicació, sembla que només tenim ulls per veure el que no rutlla, el que va malament.

I ja no sabem veure aquesta força de vida que es troba amagada sota les aparences més minses o desanimadores.

Si podéssim observar l'interior de les vides, ens meravellaríem davant de tanta:

- bondat
- entrega
- sacrifici
- generositat i veritable amor.

Hi ha malentesos i violència entre nosaltres, però està creixent, en moltes persones, l'anhel d'una verdadera pau.

És evident que s'imposa el consumisme egoista en la nostra societat, però cada vegada són més les persones que descobreixen el goig d'una vida senzilla i la gràcia del saber compartir.

La indiferència sembla haver apagat la religió, però avui són molts els cors on desvetlla la nostàlgia de Déu i la necessitat de la pregària.

L'energia transformadora de l'Evangeli està treballant el cor de la humanitat.

La set de justícia i amor seguiran creixent.

La sembra de Jesús, de cap manera acabarà en fracàs.

El que sí ens demana és acollir la bona llavor, removent la terra del nostre cor.

És en nosaltres mateixos, que en les hores de claror interior descobrim

- la força de créixer

- de ser més humans
- de ser més accessibles
- de ser més acollidors
- de transfigurar la nostra vida
- d'edificar relacions noves i generoses entre les persones
- de viure amb més transparència
- d'obrir-nos més a Déu.

Vet aquí la bona ruta a seguir.